

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

СЪВЕТ НА ЕВРОПА

ЕВРОПЕЙСКИ СЪД ПО ПРАВАТА НА ЧОВЕКА

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

ДЕЛО МЯШЕВ срещу БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 43428/02)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

8 януари 2009 г.

ОКОНЧАТЕЛНО

08/04/2009

Решението може да претърпи корекции по формата.

По делото „Мяшев“ срещу България,

Европейският съд по правата на човека (Пето отделение), на заседание в състав

Пеер Лоренцен, *председател*,

Райт Марусте,

Карел Юнгвирт,

Ренате Йегер,

Марк Вилигер

Изабел Бери-Льофевр,

Здравка Калайджиева, *съдии*,

и Клаудия Вестердик, *секретар на отделението*,

След като заседава при закрити врата на 2 декември 2008 г.,

Постанови следното решение, прието на горепосочената дата:

ПРОЦЕДУРА

1. Делото е заведено по жалба (№ 43428/02) срещу Република България, подадена на 12 ноември 2002 г. в Европейския съд по правата на човека на основание на член 34 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи („Конвенцията“) от българския гражданин г-н Иван Кръстев Мяшев („жалбоподател“).

2. Жалбоподателят се представлява от г-н Д. Маринов, адвокат в Пловдив. Българското правителство („Правителството“) се представлява от своя агент, г-жа М. Коцева от Министерството на правосъдието.

3. На 18 декември 2006 г. председателят на Пето отделение реши да уведоми Правителството за подадената жалба. Както позволява член 29 § 3 от Конвенцията той реши също така, че Съдът ще се произнесе едновременно по допустимостта и по съществото на делото.

ОТНОСНО ФАКТИТЕ**I. ОБСТОЯТЕЛСТВА ПО ДЕЛОТО**

4. Жалбоподателят е роден през 1950 г. и живее в Пловдив.

5. На 21 юли 1992 г. по време на скарване със съсед, жалбоподателят изважда пушката, която притежава, и го заплашва. След намесата на общински полицаи оръжието е отнето.

6. На 14 септември 1992 г. пловдивската окръжна прокуратура започва наказателно разследване за незаконно притежаване на оръжие.

7. На 22 юли 1993 г. жалбоподателят е привлечен като обвиняем за притежаване на огнестрелно оръжие без разрешение и е разпитан.

8. На 5 октомври 1998 г. е постановено ново привличане като обвиняем по същата точка на обвинението. Разпитани са трима свидетели. На 4 декември 1998 г. прокуратурата предава лицето на съдебните органи.

9. На 25 февруари 1999 г. е проведено първо заседание по същество пред Пловдивския окръжен съд. На заседанието от 19 май 1999 г. съдът установява, че има противоречия относно периода, през който оръжието е било притежавано незаконно, и връща делото за предварително разследване.

10. Преписката отново е върната в съда през 2002 г., без да са били извършени допълнителни следствени действия. Жалбоподателят посочва, че през 2004 г. е бил признат за виновен и осъден на глоба от един лев (0,50 евро).

ПРАВНИ ОСНОВАНИЯ

I. ОТНОСНО ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 6 § 1 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

11. Жалбоподателят твърди, че с продължителността на процедурата е нарушен принципът за „разумен срок“, предвиден в член 6 § 1 от Конвенцията, който гласи:

„Всяко лице, при решаването на (...) основателността на каквото и да е наказателно обвинение срещу него, има право на (...) гледане на неговото дело в разумен срок от (...) съд (...)“.

12. Правителството не е представило забележки.

A. Относно допустимостта

13. Съдът установява, че това оплакване не е явно неоснователно по смисъла на член 35 § 3 от Конвенцията. Освен това той подчертава, че няма други причини жалбата да бъде обявена за недопустима.

Б. По същество

14. Съдът припомня, че разумният характер на продължителността на едно производство се преценява в зависимост от обстоятелствата по делото и с оглед на критериите, утвърдени от съдебната практика на Съда, по-специално сложността на делото, поведението на

жалбоподателя и на компетентните органи (вж. освен много други *Пелисие и Саси срещу Франция* [GC], № 25444/94, § 67, ЕСПЧ 1999-II).

15. По отношение на продължителността, която следва да се вземе под внимание, Съдът подчертава, че въпреки че е било започнато разследване, жалбоподателят изглежда не е бил информиран за преследването преди 22 юли 1993 г., когато е привлечен като обвиняем и разпитан относно фактите. Следователно тази дата може да бъде счетена като начало на спорния период. Процедурата е приключила на дата, която не е уточнена през 2004 г. Следователно тя е продължила повече от десет години за предварителното разследване и съдебно производство.

16. Съдът отбелязва, че делото, което е било за незаконно притежаване на оръжие, не изглежда сложно. Той установява, че за продължителни периоди (1993–1998 г., а след това 1999–2002 г.) процедурата е спряна без да е извършено никакво процесуално или следствено действие. Освен това той не открива никакъв елемент, който позволява да се направи изводът, че тези забавяния се дължат на поведението на жалбоподателя.

17. В заключение, като се имат предвид данните, с които разполага, и посочените по-горе критерии, Съдът счита, че продължителността на процедурата в случая не е отговорила на изискването за „разумен срок“.

18. Следователно налице е нарушение на член 6 § 1.

II. ОТНОСНО ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 13 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

19. Жалбоподателят се оплаква също така от липсата на ефикасни вътрешноправни средства за защита, за да се оплаче от прекалено голямата продължителност на наказателното производство. Той се позовава на член 13 от Конвенцията, който гласи:

„Всеки, чиито права и свободи, провъзгласени в тази Конвенция, са нарушени, има право на ефикасни правни средства за тяхната защита пред съответните национални власти, дори и нарушението да е извършено от лица, действащи при упражняване на служебни функции.“

20. Правителството не е представило забележки.

21. Съдът подчертава, че това оплакване е свързано с оплакването, разгледано по-горе, и следователно следва също да бъде обявено за допустимо.

22. Той припомня, че член 13 гарантира ефикасни правни средства за защита пред съответните национални власти, които дават възможност за оплакване от неспазване на задължението, наложено от член 6 § 1 за гледане на делото в разумен срок (вж. *Кудла срещу Полша* [GC], №30210/96, § 156, ЕСПЧ 2000-XI). Съдът вече установи в

предходни дела срещу България, че към момента на настъпване на фактите във вътрешното право не е имало средства за ускоряване на хода на наказателно производство или за получаване на обезщетение поради прекалено голяма продължителност и стигна до извода за нарушение на член 13 по тази точка (*Попов срещу България*, № 48137/99, § 91, 1 декември 2005 г.; *Каров срещу България*, № 45964/99, § 74, 16 ноември 2006 г.; *Киров срещу България*, № 5182/02, § 81, 22 май 2008 г.). Съдът не вижда причина да направи различен извод в настоящия случай.

23. Следователно е налице нарушение на член 13 от Конвенцията.

III. ОТНОСНО ПРИЛАГАНЕТО НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

24. Съгласно член 41 от Конвенцията

„Ако Съдът установи, че е имало нарушение на Конвенцията или на Протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевщата страна.“

A. Вреди

25. Жалбоподателят претендира за 10 000 евро за неимуществени вреди, които е понесъл.

26. Правителството не взема становище в това отношение.

27. Съдът счита, че жалбоподателят действително е понесъл неимуществени вреди. Като взема предвид обстоятелствата в случая и като решава по справедливост, той му присъжда 2 000 евро във връзка с това.

Б. Разноски по делото

28. Жалбоподателят претендира също така за 2 500 евро за адвокатски хонорари за производството пред Съда.

29. Правителството не взема становище в това отношение.

30. Съгласно съдебната практика на Съда разноските на жалбоподателя могат да бъдат възстановени само доколкото е установена истинността им, необходимостта от тях и разумният им размер. В конкретния случай и с оглед на сведенията, с които разполага, и на посочените по-горе критерии, Съдът счита за разумна сумата от 600 евро и я присъжда на жалбоподателя.

В. Лихви за забава

31. Съдът счита за уместно лихвата за забава да се изчислява на основата на пределната ставка по заеми на Европейската централна банка, към която се добавят три процентни пункта.

КАТО ВЗЕ ПРЕДВИД ГОРЕПОСОЧЕНИТЕ СЪОБРАЖЕНИЯ,
СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО

1. *Обявява* жалбата за допустима;
2. *Установява*, че е налице нарушение на член 6, § 1 от Конвенцията;
3. *Установява*, че е налице нарушение на член 13 от Конвенцията;
4. *Отсъжда*
 - а) че държавата ответник трябва да заплати на жалбоподателя в срок от три месеца от датата, на която решението стане окончателно съгласно член 44 § 2 от Конвенцията 2 000, (две хиляди) евро за неимуществени вреди и 600 (шестстотин) евро за разноси по делото, които да се конвертират в български лева по курса към деня на разплащането, плюс евентуалната сума за данъци, дължими от жалбоподателя;
 - б) че от изтичането на упоменатия по-горе тримесечен срок до плащането се дължи проста лихва върху горепосочените суми в размер равен на пределната ставка по заеми на Европейската централна банка, към която се добавят три процентни пункта;
5. *Отхвърля* останалата част от претенцията на жалбоподателя за справедливо обезщетение.

Изготвено на френски език и известно писмено на 8 януари 2009 г.,
в съответствие с член 77 §§ 2 и 3 от Правилника на Съда.

Клаудия Вестердик
Секретар

Пеер Лоренцен
Председател